

Tél

Jézus áttűz a nyárból, és megérnek
 a fölszított mécsesek a bőrünk alatt.
 Világgá mentünk anyánkból, fejünkön
 hetykemód a Nap, rembrandti piros
 satyak. Ormótlan kiskorú kezünkkel
 tengert írunk a porba, míg elrohad
 a nagy cet agyunkban. Íme, pompánk
 a rögben: csuklónk alól égbe pazaroljuk
 a szökőkutakat. A Hold ezüst
 üllőin feketén szikrázik a gyász,
 és hallgat hazánk, szívében az idő
 sötét szigetével. Testünk elkékülő
 bárkáiba zuhog a homok, a homok,
 keserves anyafölddé zuhog.
 Jézus még áttűz a nyárból –
 a hősnek is testszaga van!
 Vérünk illatából gyöngéd havazást
 szőnek az angyalok, és a szívünkig
 lassan fölúszik a hattyú tél.

Égő gyertyák a temerini tömegsíron (1991)